

1980. évi 18. törvényerejű rendelet

a Magyar Népköztársaság¹ és Japán között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelemadók területén Budapesten, az 1980. évi február hó 13. napján aláírt egyezmény kihirdetéséről²

Hatályos: 2007. 01. 01. –

(Az Egyezmény megerősítő okiratait Tokióban az 1980. évi szeptember hó 25. napján cserélték ki.)

1. § A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Magyar Népköztársaság és Japán között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelemadók területén Budapesten, az 1980. évi február hó 13. napján aláírt egyezményt e törvényerejű rendelettel kihirdeti.

2. § Az egyezmény hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

Egyezmény a Magyar Népköztársaság és Japán között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelemadók területén

A Magyar Népköztársaság és Japán,
attól az óhajtól vezetve, hogy Egyezményt kössenek a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelemadók területén,
Megállapodtak a következőkben:

1. cikk

Az Egyezmény azokra a személyekre terjed ki, akik az egyik Szerződő Államban, vagy mindkét Szerződő Államban illetőséggel bírnak.

2. cikk

(1) Azok az adók, amelyekre az Egyezmény kiterjed, a következők:

a) Japánban:

- (i) a jövedelemadó;
- (ii) a társulati adó; és
- (iii) a lakossági helyi adók
(a továbbiakban: „japán adó”).

b) A Magyar Népköztársaságban:

- (i) a jövedelemadók;
- (ii) a nyereségadók;
- (iii) a társasági különadó;
- (iv) a fenti (i) pontban említett jövedelemadók tekintetében kivetett községfejlesztési hozzájárulás; és
- (v) a kereskedelmi társaságok osztalék és nyereség kifizetései utáni illeték
(a továbbiakban: „magyar adó”).

(2) Az Egyezmény alkalmazandó azokra az azonos vagy lényegében hasonló jellegű, országos vagy helyi adókra is, amelyeket az Egyezmény aláírása után az előző bekezdésben említett adók mellett vagy azok helyett bevezetnek. A Szerződő Államok illetékes hatóságai értesíteni fogják egymást a vonatkozó adójogszabályaikban végrehajtott bármely változásról, az ilyen változást követő ésszerű határidőn belül.

3. cikk

- (1) Az Egyezményben, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván:
- a) a „Japán” kifejezés, földrajzi értelemben, jelenti azt a területet, amelyen japán adójogszabályok vannak érvényben;
 - b) a „Magyar Népköztársaság” kifejezés, földrajzi értelemben, jelenti a Magyar Népköztársaság területét;
 - c) „az egyik Szerződő Állam” és „a másik Szerződő Állam” kifejezés Japánt vagy a Magyar Népköztársaságot jelenti, ahogyan a szövegösszefüggés kívánja;
 - d) az „adó” kifejezés japán adót vagy magyar adót jelent, ahogyan a szövegösszefüggés kívánja;
 - e) a „személy” kifejezés magában foglalja a természetes személyt, a társaságot és minden más személyi egyesülést;
 - f) a „társaság” kifejezés jelenti a jogi személyeket vagy azokat a jogalanyokat, amelyeket az adóztatás szempontjából jogi személyeknek tekintenek;
 - g) „az egyik Szerződő Állam vállalkozása” és „a másik Szerződő Állam vállalkozása” kifejezés az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy, illetőleg a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy által folytatott vállalkozást jelent;
 - h) az „állampolgár” kifejezés jelenti mindazokat a természetes személyeket, akik az egyik Szerződő Állam állampolgárságával rendelkeznek, és mindazokat a jogi személyeket, amelyeket ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint hoztak létre vagy szerveztek meg, és mindazokat a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezeteket, amelyeket ennek a Szerződő Államnak az adóztatása szempontjából úgy tekintenek, mint az ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint létrehozott vagy megszervezett jogi személyeket;
 - i) az „illetékes hatóság” kifejezés az egyik Szerződő Állam vonatkozásában ennek a Szerződő Államnak a pénzügyminiszterét vagy annak meghatalmazott képviselőjét jelenti;
 - j) a „nemzetközi forgalom” kifejezés jelent minden olyan szállítást, amelyet az egyik Szerződő Állam vállalkozása által üzemeltetett tengeri hajó vagy légi jármű bonyolít le, kivéve, ha a tengeri hajót vagy a légi járművet kizárólag a másik Szerződő Államban levő helyek között üzemeltetik.
- (2) Az Egyezménynek az egyik Szerződő Állam által történő alkalmazásánál, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván, bármely, az Egyezményben másképpen meg nem határozott kifejezésnek olyan értelme van, mint amilyent arra nézve ennek a Szerződő Államnak az Egyezmény által érintett adókra vonatkozó jogszabályai megállapítanak.

4. cikk

- (1) Az Egyezmény értelmében „az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy” kifejezés olyan személyt jelent, aki ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint, ott lakóhelye, állandó tartózkodási helye, fő vagy központi irodájának helye, üzletvezetésének helye vagy más hasonló ismérv alapján adóköteles; ez a kifejezés nem foglal magában olyan természetes személyt, aki ebben a Szerződő Államban csak akkor adóköteles, ha ott levő forrásokból jövedelmet élvez.
- (2) Amennyiben egy természetes személy az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései szerint mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, úgy az illetékes hatóságok egymással egyetértésben határozzák meg azt a Szerződő Államot, amelyben a természetes személy az Egyezmény szempontjából illetőséggel bírónak tekintendő.
- (3) Amennyiben más, mint egy természetes személy, az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései szerint mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, úgy abban a Szerződő Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben fő vagy központi irodája van.

5. cikk

- (1) Az Egyezmény értelmében a „telephely” kifejezés állandó üzleti berendezést jelent, amellyel a vállalkozás üzleti tevékenységét egészben vagy részben kifejti.
- (2) A „telephely” kifejezés magában foglalja különösen:
- a) a vezetés helyét;
 - b) a fiókot;
 - c) az irodát;
 - d) a gyártelepet;
 - e) a műhelyt; és
 - f) a bányát, az olaj- vagy földgázkutat, a kőfejtőt vagy a természeti kincsek kiaknázására szolgáló bármely más telepet.
- (3) Az építési kivitelezés vagy szerelés csak akkor képez telephelyet, ha időtartama tizenkét hónapot meghalad.
- (4) Tekintet nélkül e cikk előző rendelkezéseire, nem tekintendők „telephelynek”:
- a) azok a berendezések, amelyeket kizárólag a vállalkozás javainak vagy áruinak raktározására, kiállítására vagy kiszolgáltatására használnak;
 - b) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag raktározás, kiállítás vagy kiszolgáltatás céljából tartanak;
 - c) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag abból a célból tartanak, hogy azokat egy másik vállalkozás feldolgozza;

d) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozás részére javakat vagy árukat vásároljanak vagy információkat szerezzenek;

e) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozás részére bármely más, előkészítő vagy kiegészítő jellegű tevékenységet folytassanak;

f) az egyik Szerződő Állam vállalkozása által végzett olyan szerelés, amely gépeknek vagy berendezéseknek ebből a Szerződő Államból a másik Szerződő Államba történő szállításával kapcsolatos;

g) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag az a)-f) pontokban említett tevékenységek valamely kombinációjára tartanak fenn, feltéve, hogy az üzleti berendezésnek ebből a kombinációból származó tevékenysége előkészítő vagy kiegészítő jellegű.

(5) Tekintet nélkül az [\(1\) és \(2\) bekezdések](#) rendelkezéseire, ha egy személy - kivéve a független képviselőt, akire a [\(6\) bekezdés](#) rendelkezései nyerne alkalmazást - egy vállalkozás érdekében tevékenykedik és az egyik Szerződő Államban meghatalmazása van, amelyet ott rendszeresen felhasznál arra, hogy a vállalkozás nevében szerződéseket kössön, úgy ez a vállalkozás telephellyel bírónak tekintendő ebben a Szerződő Államban minden olyan tevékenység tekintetében, amelyet ez a személy a vállalkozás részére kifejt, kivéve, ha az ilyen személy tevékenysége a [\(4\) bekezdésben](#) említett tevékenységekre korlátozódik, amelyek, ha azokat egy állandó üzleti berendezésen keresztül fejtenék ki, az említett bekezdés rendelkezései értelmében nem tennék ezt az állandó üzleti berendezést telephellyé.

(6) A vállalkozást nem lehet úgy tekinteni, mintha annak az egyik Szerződő Államban telephelye lenne csupán azért, mert tevékenységét ebben a Szerződő Államban alkusz, bizományos vagy más független képviselő útján fejt ki, feltéve, hogy ezek a személyek rendes üzleti tevékenységük keretében járnak el.

(7) Az a tény, hogy az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság egy olyan társaságot ural vagy azt egy olyan társaság uralja, amely a másik Szerződő Államban illetőséggel bír vagy ott (akár telephely útján, akár más módon) fejt ki tevékenységét, önmagában még nem teszi egyik társaságot sem a másik telephelyévé.

6. cikk

(1) Az ingatlan vagyomból származó jövedelem abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben ez a vagyon fekszik.

(2) Az „ingatlan vagyon” kifejezést annak a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint kell meghatározni, amelyben ez a vagyon fekszik. Ez a kifejezés minden esetben magában foglalja az ingatlan vagyon tartozékait, a mező- és erdőgazdasági üzemek élő és holt felszerelését, azokat a jogokat, amelyekre az ingatlantulajdonra vonatkozó magánjogi rendelkezések nyerne alkalmazást, az ingatlan vagyon hasznélvezeti jogát és az ásványlelőhelyek, források és más természeti kincsek kiaknázásáért vagy kiaknázásának jogáért járó változó vagy állandó térítésekre vonatkozó jogokat; hajók és légi járművek nem tekintendők ingatlan vagyonnak.

(3) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései alkalmazandók az ingatlan vagyon közvetlen használatából, bérbe adásából vagy használatának minden más formájából származó jövedelemre.

(4) Az [\(1\) és \(3\) bekezdések](#) rendelkezései a vállalkozás ingatlan vagyonából származó jövedelemre és a szabad foglalkozás gyakorlására szolgáló ingatlan vagyomból származó jövedelemre is alkalmazandók.

7. cikk

(1) Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának nyeresége csak ebben a Szerződő Államban adóztatható, kivéve, ha a vállalkozás tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejt ki. Amennyiben a vállalkozás ily módon fejt ki tevékenységét, úgy a vállalkozás nyeresége ebben a másik Szerződő Államban adóztatható, azonban csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek a telephelynek tudható be.

(2) A [\(3\) bekezdés](#) rendelkezéseit fenntartva, ha az egyik Szerződő Állam vállalkozása tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejt ki, úgy ennek a telephelynek mindegyik Szerződő Államban azokat a nyereségeket kell betudni, amelyeket akkor érhetne el, ha azonos vagy hasonló tevékenységet azonos vagy hasonló feltételek mellett, mint önálló vállalkozás fejtene ki, és azzal a vállalkozással lebonyolított forgalmában, amelynek telephelye, teljesen független lenne.

(3) A telephely nyereségének megállapításánál levonhatók a telephely miatt felmerült költségek, beleértve az üzletvezetési és általános ügyviteli költségeket, tekintet nélkül arra, hogy abban a Szerződő Államban merültek-e fel, ahol a telephely fekszik vagy máshol.

(4) Ha az egyik Szerződő Államban a telephelynek betudható nyereséget a vállalkozás egész nyereségének a különböző részcsoportok közötti arányos megosztása alapján szokták megállapítani, úgy a [\(2\) bekezdés](#) nem zárja ki, hogy ez a Szerződő Állam a megadóztatandó nyereséget a szokásos arányos megosztás alapján állapítsa meg; az alkalmazott arányos megosztási módszernek azonban olyannak kell lennie, hogy az eredmény összhangban legyen az e cikkben foglalt elvekkel.

(5) A telephelynek nem tudható be nyereségjavaknak vagy áruknak ezen telephely által a vállalkozás részére történő pusztán vásárlása miatt.

(6) Az előző bekezdések céljaira a telephelynek betudandó nyereségeket évről évre azonos módon kell megállapítani, hacsak alapos és elégséges ok nincs az ellenkezőjére.

(7) Amennyiben a nyereség olyan jövedelemtétteleket tartalmaz, amelyekkel az Egyezmény más cikkei külön foglalkoznak, úgy azoknak a cikkeknél a rendelkezéseit e cikk rendelkezései nem érintik.

8. cikk

(1) Az a nyereség, amely tengeri hajóknak vagy légi járműveknek az egyik Szerződő Állam vállalkozása által a nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származik, csak ebben a Szerződő Államban adózható.

(2) Tengeri hajóknak vagy légi járműveknek az egyik Szerződő Állam vállalkozása által a nemzetközi forgalomban történő üzemeltetése tekintetében ezt a vállalkozást, ha az a Magyar Népköztársaság vállalkozása, kiveszik a japán vállalkozási adó alól, és ha az a japán vállalkozás, kiveszik a japán vállalkozási adóhoz hasonló minden olyan adó alól, amelyet a Magyar Népköztársaságban ezután kivethetnek.

(3) Az előző bekezdések rendelkezései alkalmazandók azokra a nyereségekre is, amelyek valamely poolban, közös üzemeltetésben vagy nemzetközi üzemeltetésű szervezetben való részvételből származnak.

9. cikk

Amennyiben

a) az egyik Szerződő Állam vállalkozása közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzemeltetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesedik, vagy

b) ugyanazok a személyek közvetlenül vagy közvetve az egyik Szerződő Állam vállalkozásának és a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzemeltetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesednek,

és ezekben az esetekben a két vállalkozás egymás között kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolataikra tekintettel olyan feltételekben állapodik meg, vagy olyan feltételeket szab, amelyek eltérnek azoktól, amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy az a nyereség, amelyet a vállalkozások egyike e feltételek nélkül elért volna, e feltételek miatt azonban nem ért el, ennek a vállalkozásnak a nyereségéhez hozzászámítható és megfelelően megadóztatható.

10. cikk

(1) Az osztalék, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizet, ebben a másik Szerződő Államban adózható.

(2) Mindazonáltal ez az osztalék abban a Szerződő Államban is, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de ha a kedvezményezett az osztalék haszonhúzója, az így megállapított adó nem haladhatja meg az osztalék bruttó összegének 10 százalékát.

Ez a bekezdés nem érinti a társaság adóztatását azon nyereség után, amelyből az osztalékot fizetik.

(3) Az e cikkben használt „osztalék” kifejezés részvényekből vagy nyereségrészesedést biztosító más jogokból - kivéve a követeléseket - származó jövedelmet, valamint egyéb társasági jogokból származó olyan jövedelmet jelent, amely annak a Szerződő Államnak az adójoga szerint, amelyben a nyereséget felosztó társaság illetőséggel bír, a részvényekből származó jövedelemmel azonos elbírálás alá esik.

(4) Az (1) és (2) bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók, ha az osztalék egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró haszonhúzója a másik Szerződő Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és az érdekeltség, amely után az osztalékot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

(5) Ha az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság nyereséget vagy jövedelmet élvez a másik Szerződő Államból, úgy ez a másik Szerződő Állam nem adózhatja meg a társaság által fizetett osztalékot, kivéve, ha az osztalékot ebben a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetik, vagy ha az érdekeltség, amely után az osztalékot fizetik, ténylegesen ebben a másik Szerződő Államban levő telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik, sem pedig a társaság fel nem osztott nyereségét nem vetheti a társaság fel nem osztott nyeresége után kivetett adó alá, még akkor sem, ha a kifizetett osztalék vagy a fel nem osztott nyereség egészben vagy részben ebben a másik Szerződő Államban elért nyereségből vagy jövedelemből áll.

11. cikk

(1) A kamat, amely az egyik Szerződő Államból származik, és amelyet a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, ebben a másik Szerződő Államban adózható.

(2) Mindazonáltal ez a kamat abban a Szerződő Államban is, amelyből származik, ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de ha a kedvezményezett a kamat hasznhúzója, az így megállapított adó nem haladhatja meg a kamat bruttó összegének 10 százalékát.

(3) Tekintet nélkül a [\(2\) bekezdés](#) rendelkezéseire, az egyik Szerződő Államból származó kamat, amelyet a másik Szerződő Állam kormánya, beleértve annak helyi hatóságait, ennek a másik Szerződő Államnak a központi bankja vagy bármely teljesen e kormány tulajdonában levő pénzintézet, vagy a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró bármely személy élvez olyan követelések után, amelyeket ennek a másik Szerződő Államnak a kormánya, ideértve annak helyi hatóságait, ennek a másik Szerződő Államnak a központi bankja vagy bármely, teljesen e kormány tulajdonában levő pénzintézet garantál vagy közvetve finanszíroz, mentes az adó alól az először említett Szerződő Államban.

(4) Tekintet nélkül a [\(2\) bekezdés](#) rendelkezéseire, az egyik Szerződő Államból származó kamat, amelyet a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy élvez részletfizetés formájában nyújtott kölcsönök után, mentes az adó alól az először említett Szerződő Államban, ha a kedvezményezett a kamat hasznhúzója.

(5) Az e cikkben használt „kamat” kifejezés mindenfajta követelésből származó jövedelmet jelent, akár biztosítva van jelzálogjoggal, akár nem, és akár ad jogot az adós nyereségeiben való részesedésre, akár nem, különösen pedig állami kölcsönökből és kötvényekből vagy adósságlevelekből származó jövedelmet jelent, beleértve az ilyen kölcsönökhöz, kötvényekhez vagy adósságlevelekhez kapcsolódó prémiumot vagy jutalmat.

(6) Az [\(1\)](#), [\(2\)](#) és [\(4\) bekezdések](#) rendelkezései nem alkalmazandók, ha a kamat egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró hasznélvezője a másik Szerződő Államban, amelyből a kamat származik, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és a követelés, amely után a kamatot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

(7) A kamat akkor tekintendő az egyik Szerződő Államból származónak, ha a kamatot fizető maga ez a Szerződő Állam, annak helyi hatósága, vagy az ebben a Szerződő Államban illetőséggel bíró személy. Ha azonban a kamatot fizető személynek, függetlenül attól, hogy bír-e illetőséggel az egyik Szerződő Államban vagy nem, az egyik Szerződő Államban telephelye vagy állandó berendezése van, amellyel kapcsolatban a tartozás, amely után a kamatot fizetik, felmerült, és ezt a kamatot ez a telephely vagy állandó berendezés viseli, úgy az ilyen kamat abból a Szerződő Államból származónak tekintendő, amelyben a telephely vagy az állandó berendezés van.

(8) Ha a kamatot fizető személy és a kamat hasznhúzója vagy mindkettő és egy másik személy között különleges kapcsolatok állnak fenn és emiatt a kamat összege azon követeléshez mérten, amely után fizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben a kamatot fizető és a kamat hasznhúzója ilyen kapcsolatok nélkül megállapodtak volna, úgy e cikk rendelkezéseit csak az utóbb említett összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a többletösszeg mindegyik Szerződő Állam jogszabályai szerint és az Egyezmény más rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

12. cikk

(1) A licencdíj, amely az egyik Szerződő Államból származik és amelyet a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, ebben a másik Szerződő Államban adóztatható.

(2) *a)* Az ipari licencdíj abban a Szerződő Államban is, amelyből származik, ennek a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de ha a kedvezményezett a licencdíj hasznhúzója, az így megállapított adó nem haladhatja meg a licencdíj bruttó összegének 10 százalékát.

b) A kulturális licencdíj mentes az adó alól abban a Szerződő Államban, amelyből származik, ha a kedvezményezett a licencdíj hasznhúzója.

(3) *a)* A [\(2\) bekezdésben](#) használt „ipari licencdíj” kifejezés azt a bármilyen jellegű térítést jelenti, amelyet szabadalmak, védjegyek, minták vagy modellek, tervek, titkos formulák vagy eljárások használatáért vagy használati jogáért, vagy ipari, kereskedelmi vagy tudományos felszerelés használatáért vagy használati jogáért, vagy ipari, kereskedelmi vagy tudományos tapasztalatok közléséért fizetnek.

b) A [\(2\) bekezdésben](#) használt „kulturális licencdíj” kifejezés azt a bármilyen jellegű térítést jelenti, amelyet irodalmi, művészeti vagy tudományos művek, beleértve a mozgóképfilmeket vagy rádió- vagy televíziós közvetítésre szolgáló filmeket vagy hangszalagokat, szerzői jogának használatáért vagy használati jogáért fizetnek.

(4) Az [\(1\)](#) és [\(2\) bekezdések](#) rendelkezései nem alkalmazandók, ha a licencdíj egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró hasznhúzója a másik Szerződő Államban, amelyből a licencdíj származik, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és a jog vagy vagyoni érték, amely után a licencdíjat fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben a 7. cikk vagy a 14. cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

(5) A licencdíj akkor tekintendő egyik Szerződő Államból származónak, ha a licencdíjat fizető maga ez a Szerződő Állam, annak helyi hatósága vagy az ebben a Szerződő Államban illetőséggel bíró személy. Ha azonban a licencdíjat fizető személynek, függetlenül attól, hogy bír-e illetőséggel az egyik Szerződő Államban, vagy nem, az egyik Szerződő Államban telephelye vagy állandó berendezése van, amellyel kapcsolatban a licencdíj-fizetési kötelezettség felmerült, és ezt a licencdíjat ez a telephely vagy állandó berendezés viseli, úgy az ilyen licencdíj abból a Szerződő Államból származónak tekintendő, amelyben a telephely vagy állandó berendezés van.